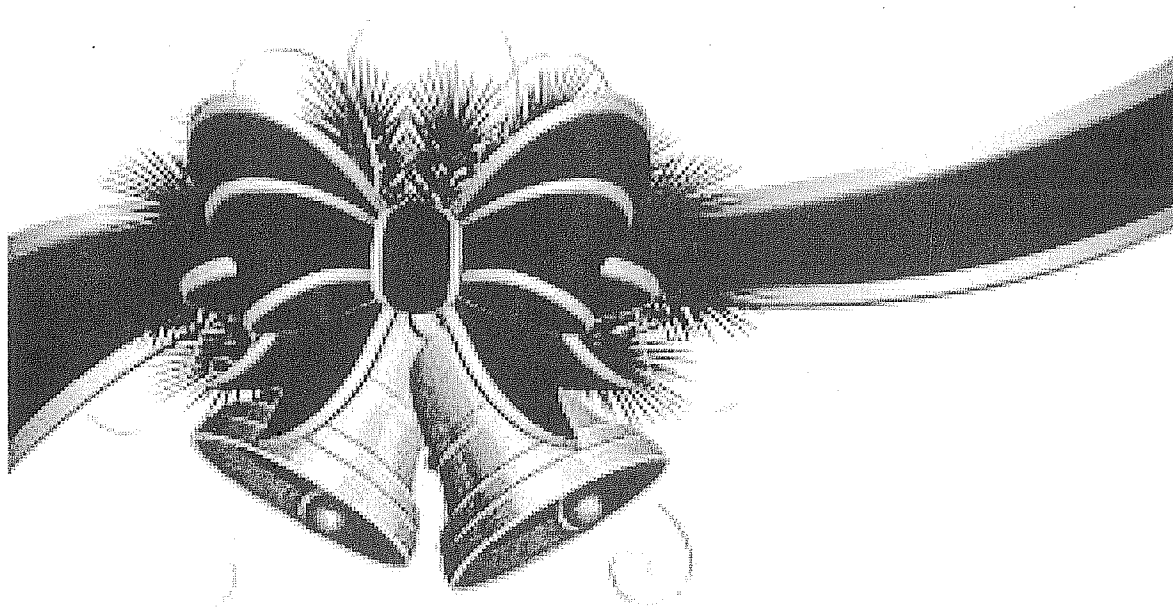

*Áldott, Békés Karácsonyi Ünnepeket!
Blažene Božićne Svetke!*

*A Képviselő-testület és az Önkormányzat valamennyi dolgozója nevében a
község minden lakójának
Békés Karácsonyi Ünnepeket és boldog, sikerekben gazdag új esztendőt
kívánok!*

*Grubits Ferenc
Polgármester*

*U ime samouprave i u ime selski tanačnika željimo Vam Blažene Božićne
Svetke i Srećno Novo Ljeto!*

*Franjo Grubić
Načelnik*

Önkormányzati hírek

Az idei évben töltötte be 90. életévét Gludovátz Mátyásné Kati néni. Ezen a jeles napon köszöntötte Öt Grubits Ferenc polgármester úr és Rabi Kinga jegyző asszony.

Načelnik sela Franjo Grubić, i notarka sela Kinga Rabi je čestitala Teti Katici na njen 90 ljetni rođendan.

Miserend az ünnepek alatt:

dec.24.	éjféli mise	23 órakor
dec.25.	szentmise	10,30 órakor
dec.26.	szentmise	10,30 órakor
dec.31.	hálaadás	18 órakor
jan.01.	szentmise	10,30 órakor
jan.03.	szentmise	10,30 órakor

Felhívás!

Felhívjuk a lakosság figyelmét, hogy decemberben a szelektív szemét gyűjtése 23-án (szerdán) lesz. Kérjük a zsákokat december 22-én esti órákban helyezzék ki. A rendes heti kukaürítés napja a megszokott csütörtöki nap marad, célszerű előző nap este kihelyezni a kukákat.

Polgármesteri Hivatal

Nyugdíjasok adventi Ünnepe

Idén december 11-én került sor a nyugdíjas lakosok karácsonyi ünnepségére, melyet ismét a kultúrotthonban tartottunk meg. Az ünnepségre minden 60 év feletti lakos meghívást kapott. A polgármester Úr köszöntője után az általános iskola 3. osztályosai szavaltak és furulyáztak, majd a kópházi tamburások játszottak az egybegyűlteknél.

A műsor után községünk vendégül látta a megjelenteket. Sajnos idén Marci bácsi betegsége miatt az élőzenét nélkülöznünk kellett, ezúton is kívánunk neki mielőbbi felépülést.

Köszönjük mindenkinek aki részt vett a rendezvény sikeres lebonyolításában.

Az újságot szerkesztette: Kópháza Község Önkormányzata
Az újság az Ügyrendi Bizottság jóváhagyásával készül

Andersen

A KIS GYUFAÁRUS LÁNY

A Kegyetlen hideg volt, hullott a hó, és már sötétedett; az esztendő utolsó napját mutatta a naptár. A kemény hidegben egy szegény kislány járta a sötétedő utcákat, hajadonfőtt és mezítláb. Amikor elindult hazulról, még volt papucs a lábán, de annak nem sok hasznát vette. Mert a papucs nagy volt, igen nagy - az édesanyja hordta valamikor -, s ahogy két arra vágató kocszi elől a járdára ugrott, egyszerre maradt le a lábáról mind a két papucs. Az egyikkel egy suhanc szaladt el - azt mondta, majd bölcsőnek használja, ha megházasodik, a másikat pedig meg sem találta a szegény kislány.

Mezítláb járta hát az utcákat, és kicsi lábát kékre-vörösre csípte a kegyetlen hideg. Rongyos kis kötényét összefogta: egy halom kénes gyufa zörgött benne, egy skatulyát

meg a kezében szorongatott. Egész álló nap hiába kínálhatta portékáját, egy szál gyufát sem vettek tőle, és alamizsnát sem adott neki senki. Éhesen és hidegtől reszketve vánszorgott tovább; szívszakasztó látvány volt szegény. Csillogó hópelyhek tapadtak szépen göndörödő, hosszú, szőke hajára, de nem is gondolt vele.

Az ablakokból ragyogó világosság és sült liba pompás jó szaga áradt ki az utcára, hiszen ünnep volt, szilveszter este. A szegény kis teremtésnek folyton csak ez járt az eszében.

Behúzódott egy zugba, egy kiszögellő ház sarka mögé, s maga alá húzta csupasz lábát. Ott még jobban didergett, majd megvette az isten hidege, de hazamenni nem mert, hiszen egész nap egy garast se keresett, s az apja biztosan veréssel fogadná. Különben otthon se jobb, padlásszobájukban farkasordító hideg van, a tető hasadékein besüvít a szél, hiába tömték be szalmával meg ronggyal a nagyobb réseket.

Már egészen meggémberedtek a kis ujjai. De jó lenne egy szál gyufa, csak egyetlenegy szál! Ha kihúzna egyet a skatulyából, odadörzsölné a falhoz s meggyújtaná, a lángjánál megmelegíthetné a kezét. Végre rászánta magát, s meggyújtott egy szálát. Milyen vidáman sercent, s hogy lobogott a lángja! Fényes volt és meleg, mint a gyertyaláng, s a kislány boldogan tartotta fölébe a kezét.

Csodálatos láng volt az! A szegény kis gyufaárus lány úgy érezte, mintha szép réztetejű, rézcsövű vaskályha előtt ülne - olyan jó volt nézni a tüzet, olyan jólesett melegedni mellette! Már a lábát is kinyújtotta, hogy átjárja a meleg, de abban a pillanatban kilobbant a gyufaláng, eltűnt a vaskályha, s a kislány ott ült a hideg falszögletben egy gyufacsonkkal a kezében.

Elővett egy másik gyufát, meggyújtotta. Odahullt a fény a falra, tenyérszerű világosságot vetett rá, s azon a helyen átlátszó lett a fal, mint a tiszta üveg: a kis gyufaárus lány beláthatott a szobába. Hófehér terítővel letakart, nagy asztal állt odabenn, finom porcelánedények csillogtak rajta, s a közepén aszalt szilvával, meg almával töltött sült liba illatozott. S ami a legcsodálatosabb volt: a sült liba egyszer csak kiugrott a tálból, s késsel-villával a hátában, bukdácsolva indult a kislány felé. De jaj, megint ellobbant a gyufa lángja, s nem látszott más, csak a puszta, hideg fal.

Újabb gyufát gyújtott: fényénél gyönyörű szép karácsonyfát látott, még szebbet, ragyogóbbat, mint amit karácsony este a gazdag kereskedő szobájában, amikor belesett az üvegajtón. Ott ült a fal alatt, s nézte a száz meg száz gyertyát az ágak hegyén, a tarka díszecskéket, amiket eddig csak kirakatban láthatott. Már nyújtotta a kezét, hogy levegyen egyet, de akkor megint kihunyott a csepp láng, és a sok karácsonyi gyertya lassan a magasba emelkedett, föl egészen az égig, s ott csupa tündöklő csillag lett belőle. Egyszer csak kivált közülük egy, s lehullott; ragyogó fénycsíkot hasított a sötét égen.

- Valaki meghalt! - mondta a kislány; emlékezett rá, hogy a nagyanyja, az egyetlen, aki jó volt hozzá, s aki már rég meghalt, egyszer azt mondta: "Valahányszor lehull egy csillag, egy lélek áll az Isten színe elé."

- Megint odadörzsölt egy szál gyufát a falhoz, s egyszerre nagy világosság támadt körülötte. A tiszta fényben ott állt rég halott nagyanyja, és szelíden, hívogatóan nézett le kis unokájára.

- Nagyanyó! - kiáltott föl a kislány. - Nagyanyó, vigyél magaddal! Tudom, hogy

itt hagysz, ha a gyufa végigég, eltűnsz, mint a meleg kályha, meg a sült liba, meg a gyönyörűséges szép karácsonyfa! Ne hagyj itt, nagyanyó!

És gyorsan a falhoz dörzsölt egy egész csomag gyufát, hogy marassza a kedves nagyanyót; a sok gyufa olyan fényességet árasztott, mintha a nap süttött volna.

A nagyanyó sohasem volt ilyen szép, ilyen erős. Karjára emelte a kislányt, s felemelkedett vele; magasra, igen magasra, ahol nincs hideg, éhség, félelem, ahol csak öröm van és fényesség.

A hideg reggelen ott találták a kis gyufaárus lányt a házsögletben: kipirult arca mosolygott, de élet már nem volt benne, megfagyott a csodákkal teli éjszakán. Ott feküdt a halott gyermek újesztendő reggelén, körülötte egy halom gyufás skatulya és sok-sok elégett gyufaszál.

- Melegedni akart szegényke! - mondták az emberek. Nem tudta senki, mennyi gyönyörűséget látott, s milyen fényesség vette körül, amikor nagyanyja karján mindörökre elhagyta ezt a sötét világot.

